

ZES

Voor het 'Gezelschap van de Poort'

Het is volbracht.
Johannes 19:30

Hoofdstuk 1

1985

De aanhoudende regenval heeft de weg in een hindernisparcours veranderd en alleen met de grootste omzichtigheid kan de chauffeur tussen kuilen en putten zijn weg vinden. Een zwarte labrador, een jonge hond, rent luid blaffend en speels naast de auto. Achter het hoge struisgras, dat een natuurlijk scherm vormt, is de hond niet te zien. Tot hij wild van enthousiasme over het gras springt, net op het moment dat de putten minder diep zijn en de stenen minder puntig en er dus vaart gemaakt kan worden. De chauffeur duwt het gaspedaal in en hoopt zo de verloren tijd goed te maken. De groene Mercedes schiet vooruit. Het frêle hondenlijf heeft geen verweer tegen de 109 pk. Even voordat het onder de auto verdwijnt, valt de chauffeur de rode leiband rond de nek van de hond op. Het is opvallend hoe bij ingrijpende gebeurtenissen de onbenulligste details een rol van betekenis krijgen.

Twee snel op elkaar volgende schokjes ontnemen verder elke twijfel over de afloop van de ontmoeting.

Eén seconde verschil en een drama was vermeden.

Niemand treft schuld.

Nu toch niet.

Dertig meter verder komt de auto slappend en schuivend op de modderige kasseien tot stilstand. Het duurt even voordat het portier wordt opengegooid en een kolossale mannenkont de lucht in wordt gestoken.

Een reus komt steunend uit de Mercedes gekropen. Hij is meer dan twee meter groot en makkelijk 140 kg zwaar. De manoeuvre om uit de auto te klauteren neemt door de omvang van het imposante lichaam enige tijd in beslag. Uiteindelijk staat de man zuchtend en zwetend naast zijn auto. Voor hij het portier dichtslaat, steekt hij zijn grote, bijna vierkante hoofd terug in de auto, graait met zijn rechterhand wat van het dashboard en richt zich weer op, terwijl hij een strohoed met een zwier op zijn kalende hoofd zet.

Eén keer heeft iemand een opmerking gemaakt over de bijzondere combinatie van dat te grote hoofd en het fragiele hoedje met de rafelige rand.

‘Waarom dat gekke hoedje?’

‘Popeye’, zei hij. ‘Popeye heeft er ook zo een.’

In zijn stamkroeg, waar het gesprek plaatsvond en waar de man zo goed als dagelijks met zijn collega’s afspreekt, ontspan zich een discussie. Iedereen – met uitzondering van de reus – was het erover eens dat Popeye een kapiteinspet droeg die in de verste verte geen gelijkenis had met het strooien hoedje dat het hoofd van de reus sierde. Enkelingen waagden het erop om luidkeels te lachen, maar de overgrote meerderheid van de stamgasten kende de brute kracht van de man, ze hielden het stil en tikten elkaar glimlachend aan met de elleboog. De sfeer in de kroeg was er die van een vulkaan die op uitbarsten staat. Iedereen voelde het, niemand greep in. Er zijn van die momenten dat men liever vecht dan vlucht, zeker in dat soort kroegen, ook al maakt men geen kans. De reus zorgde voor de anticlimax.

‘Popeye Doyle’, zei hij en zijn drinkebroers keken op.

Hij vervolgde: ‘Popeye Doyle, vertolkt door Gene Hackman in *The French Connection*, die droeg zo’n hoedje.’

De kroeg werd stil en toen hij ieders aandacht had, ging hij verder: ‘Hackman kreeg voor zijn vertolking een Oscar als beste acteur.’

Ieder ander zou voor zoveel tentoongestelde protserigheid enkele klappen op de muil gekregen hebben, maar niet zo de reus. Hij werd

aangekeken en men knikte hem met lichte spot toe. De eerste vaste stamgast verdween hoofdschuddend door de deur naar buiten. De rest van de kroeg volgde vrijwel meteen. De vulkaan rommelde, maar zweeg. De man keek naar de eigenaar. Die haalde de schouders op en ging weer aan het werk. Niemand die ooit nog naar het hoedje vroeg.

Ondanks het natte en veel te koude weer voor de tijd van het jaar draagt de man over zijn imposante schouders en pens niet meer dan een mouwloos onderlijfje, dat duidelijk al enige tijd geleden voor het laatst gewassen is.

Een windvlaag rukt en trekt aan het kledingstuk dat zich krampachtig aan borst en buik vastklampt. Met de rechterhand drukt hij zijn hoed steviger op zijn kruin. De strakke wind stoort hem verder niet en met de ogen tot spleetjes geknepen kijkt hij voor zich uit. Verderop ligt de zwarte labrador. Bewegingsloos.

De man wacht even af.

Dan overbrugt hij met enkele stappen de afstand die hem scheidt van de hond. Zoals die daar ligt, lijkt het of hij slaapt. Er is geen druppel bloed te zien. De pels is vies en modderig. Inwendig is het beest aan gruzelementen gereden.

De man blijft op zijn hoede. Hij heeft wel wat ervaring met dieren die schijnbaar dood zijn, maar toch nog een pijnlijke schop geven wanneer je dichterbij komt om je werk te doen. Met de tip van zijn schoen duwt hij onzacht tegen de buik van de hond. Het hondenlijf beweegt mee. Verder gebeurt er niets. Om zeker te zijn duwt hij nog een keer. Geen reactie.

Een ogenblik later loopt hij terug naar de auto. Halverwege gebeurt het. Eerst dacht hij nog dat het de wind was die hem parten speelde en hem deed geloven dat hij een klaaglijk gejack hoorde. Bij een tweede keer kijkt hij snel om. De staart maakt een aarzelende veegbeweging. Twee tellen later staat hij weer bij de hond.

De staart veegt nu iets krachtiger. De labrador heeft de aanrijding overleefd.

De man bukt, gaat op de knie en buigt zich over de hond.

‘Braaf, sst, braaf’, klinkt het bezwerend.

Terwijl zijn linkerhand de kop van de hond aait, scant de reus met zijn rechterhand het hondenlijf. Een licht gegrom begeleidt het strelen. Of dat een goed- of afkeuring is, valt niet uit te maken.

‘Sst, rustig. Braaf.’ De man spreekt lief en zacht. Hij wil dat de hond begrijpt dat hij geen kwaad in de zin heeft. Hij wil alleen maar helpen.

Om beter te kunnen voelen verplaatst de kolos zijn gewicht van het ene been op het andere. Daarbij houdt hij geen rekening met het grillig gevormde steentje dat onder de knieschijf ligt.

‘Godverdomme!’ De vloek is luid, kort en krachtig. De hond schrikt ervan op.

‘Sst, rustig. Niks aan de hand. Rustig’, fluistert hij om zowel de hond als zichzelf tot rust te brengen.

Zijn twee reusachtige handen schuift hij onder het hondenlijf en soepeler dan men ooit zou vermoeden staat de man op.

Het lijkt een vergeten zwart-witfoto zoals hij daar staat met over zijn borst het vale onderlijfje en in zijn melkwitte armen de zwarte hond dicht tegen zich aangedrukt. De lucht tekent voor zowat elke nuance van de kleur grijs. De hemel lijkt loodzwaar en dreigt elk moment in elkaar te storten. De apocalyps is nabij.

Geïsoleerd van de rest van de wereld wordt het beeld heroïsch en dicht men de man makkelijk buitenmenselijke krachten toe. Je hoopt bijna dat hij met een simpele handoplegging de ravage in het hondenlijf herstelt en het dier kwispelstaartend van geluk naar huis stuurt.

Hij speurt de einder af. Niemand te zien, hij draait zich om en kijkt in de richting van de Mercedes. Hij spreekt het beest zachtjes toe en verandert het van positie. Hij grijpt het bij het nekvel. De achterpoten klemt hij in de andere hand. Zo blijft hij enige seconden staan. Het is de pose die de acrobaat aanneemt net voordat hij een halsbrekende toer uithaalt en het publiek dwingt focus te

houden. Zeurderig jankend maakt de hond zijn redder duidelijk dat hij pijn heeft.

Zonder enige waarschuwing of gebaar van troost trekt de man krachtig aan de achterpoten. Een kort grommen is het enige protest, verder is er geen weerstand en een fractie later heeft de reus een dode hond in de armen. Enkele stappen verder staat hij aan de rand van de kasseiweg. Met een nonchalant gebaar werpt hij het kadaver tussen weg en veld in het struisgras. Meteen daarop keert hij terug naar zijn auto.

Een veertienjarige jongen heeft vanaf de achterbank van de Mercedes het tafereel onbewogen gadeslagen, met de knieën op de simi-
lederzitting en de ellebogen steunend op de hoedenplank, zonder ook maar één handeling te missen. Hij heeft geen krimp gegeven, geen traan gelaten. Wie hiervan moet huilen is een kind, geen jongen. Zo is het hem toch verteld.

Hoofdstuk 2

2023

‘Ed, focus! Hou je aandacht erbij.’

Ed pept zichzelf op tijdens de opname van zijn wekelijkse personalityshow, *Vier op een rij*. Hij probeert het voor iedereen verborgen te houden, maar mogelijk is dit de laatste keer dat hij de show host.

De tv-studio nummer vier is een behoorlijk stuk kleiner dan studio nummer één, waar sinds jaar en dag de *shiny floor shows* worden opgenomen. Het was gedurende een decennium de thuisbasis voor zowat elk programma van Eddy – Ed – De Keyser. Nooit hoefde de redactie te hengelen naar toeschouwers om de zaal vol te krijgen. Rijendik stonden ze uren voor aanvang aan te schuiven om toch maar zo dicht mogelijk vooraan te zitten en niets te missen van hun god Ed De Keyser. Nu is men in studio nummer vier zelfs verplicht geweest het decor van Eds show aan te passen omdat het moeilijk werd publiek te vinden. God is van zijn sokkel gedonderd.

Een tv-studio is de natuurlijke habitat van Ed, zoon van Achiel De Keyser, mediamogol, eigenaar van enkele magazines en van de tv-zender die wekelijks de show uitzendt. Ed heeft twintig jaar camera- en studio-ervaring en de jongste tien jaar was hij presenter van een debatformat of personalityshow. Nu heeft hij geen primetimeshow meer. Dat privilege is hij kwijtgeraakt nadat de kijkcijfers voor het zoveelste jaar op rij bleven dalen en hij zijn vader beloofd had het roer om te gooien. Hij zou er opnieuw voor de volle honderd procent voor gaan. Iedereen die Ed kende, wist dat

hij die belofte niet zou nakomen. Dat zat er gewoon niet meer in. De jonge Ed was niet te missen tijdens zijn eerste jaren in de media. Hij is met zijn aparte stijl van presenteren een ankerpunt geworden. Velen hebben hem gekopieerd, maar niets is beter dan het origineel. Ed kon zo onbeschaamd reageren op gevatte antwoorden van zijn gasten, maar niemand van hen heeft hem dat ooit kwalijk genomen. Wie Ed ook voor zich had, zijn gast was altijd relaxed en Ed was de empathie zelf. Het leek alsof hij in al de verschillende milieus van zijn gasten was opgegroeid. Hij begreep ze helemaal en reageerde altijd erg spontaan. Wanneer iemand hem verraste met een antwoord galmde zijn bulderlach door de studio. Studio nummer één.

Maar wat eerst als bijzonder en authentiek gezien werd, was later dan weer storend of aanstellerig. De jonge Ed begreep het niet. Hij deed niets anders dan wat hij altijd al gedaan had en toch dreigde hij uit de gratie van de kijker te vallen. Ed was niet vies van succes en alle goeds dat dat meebracht, en wilde dat niet zomaar opgeven. Hij wong zich in allerlei bochten om iedereen tevreden te stellen, tot hij kraakte. Hij zocht in allerlei roesmiddelen compensatie omdat hij iedereen ter wille was. Dat hij daarbij zichzelf verloor, werd hem later pas duidelijk. Van terugkeren op professioneel vlak was er allang geen sprake meer.

Door al dat draaien en keren, door het snuiven, slikken en spuiten van alles wat hij maar in handen kreeg, legaal of illegaal, en door het geflikflooi met verschillende vrouwen is ook zijn persoonlijke leven een hel geworden.

Hij heeft het moeilijk tijdens de opname van de show en valt terug op routine. Het ontbreekt hem aan de nodige energie om 'alleen maar voorspoed en geluk uit te stralen'. Voorspoed en geluk, dat waren de kernwoorden die hij van de programmadirecteur van de zender meekreeg net voordat zijn evaluatiegesprek eindigde en de man zijn besluit mededeelde dat ze het voor het volgende seizoen allemaal nog eens zouden bekijken. Ed leidde daaruit af dat zijn show geschrapt zou worden. Hij moest dringend bij zijn vader